Sára Júlia

Zene

Árnyékból fonódik az este.
Csak a fák hajladoznak, semmi más.
A sötéttel együtt jön a dünnyögés,
moccan az erdő, mint tengernyi vetés,
magához húzza tavaszát az ág.
Fátyol zuhan a félelemre.
Meg-megrezeg az álom, irgalmat remél az
ébredés, piheg.
Pillangóként szendereg át megannyi halálon
az alvó, szelíden képzeleg majd
beleébred a célkeresztbe mind, ki született.
A hajnal jéghideg.
Elnyugszunk csendben, míg kiáltozik a világ.
Harsányan.
Égzengés. Jégverés. Fegyverropogás.
Zene.
Így vagy úgy, lebonyolítódik az élet.
Örömben, örvényben, kínban. A napok, az évek.
Ennyi volt. Kitelt. Tényleg.
Sóhajjal betakart némaságban
harapásként csattannak a szavak.
Semmi baj. Sok az ígéret. Kevés a csend.
Néha engedni kell, hogy felfaljanak.